

פרוטוקול מס' 89

מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
מיום ג' כ"ב בטבת תשל"א - 19.1.71, שעה 14.30

נכח:

חברי הוועדה:

י. ש. בן-מאיר - היו"ר
א. אבוקוריון
י. ארידור
ז. הרינג
ש. פרידמן
י. ה. קלינגהופר

מוזמנים:

ח. קורפו - חבר כנסת

ה. ברייטנפלד - ראש מחלקת הסיור במטה הארצי
י. בן-ארי - יועץ משפטי במשרד ישראל
ש. גוברמן - משרד המשפטים
י. קרפ - משרד המשפטים
ס. רוזנבלט - סגן היועץ במשרד הפנים

מזכירת הוועדה: ר. מלחי

רשמה: א. עצמון

סדר היום: (א) חוק לאבטחת מוסדות כספיים ותעשית הלומים מפני שוד ופריצה (הצעת ח"כ ח. קורפו).
(ב) חוק לתיקון פקודת החוק הפלילי (מס' 31)
(ג) חוק לתיקון פקודת החוק הפלילי (מס' 33)

(050271)

אני פותח את הישיבה.

היו"ר י.ש. בן-מאיר:

חוק לאבטחת מוסדות כספיים ותעשיית יהלומים
מפני שוד ופריצה, תש"ל - 1970

אני מקדם בברכה את ח"כ קורפו ומבקש ממנו שיסביר לנו את הצעת החוק שלו.

ח. קורפו:
היתה לי הזכות להיות מעבר למיתרם כלומר, בין שודדים.

מדוע העליתי את הצורך בחקיקה - פעם הצלחנו להשיג את המפתח של בנק יפת והחלטנו לבצע שם שוד. רצינו לעשות זאת בשעה נוחה כדי שנוכל להזמין סבלים להוריד את הקופה למטה. ליד הבנין ישבה אשה אחת שמכרה סיגריות והיא שהצליחה לקלקל לנו את התכנית.

אנחנו בדרך כלל יודעים מה בוצע, אך לא יודעים מה לא בוצע. אחד הגורמים לכך שאין תודעה של אחריות למחזיקים בכספים, כגון בנקים, ואין סדרי בטיחות. ע"י כך אנחנו מטפחים את העולם התחתון ונותנים לו אפשרות של חיים קלים.

אם תתקבל הצעת החוק הזאת זה יאלץ את המוסדות האלו, שמשקיעים את מיטב כספם בסידורים דקורטיביים, לעשות סידורים לצרכי בטיחות כגון: סידורי מערכות אזעקה, מבני אבטחה לקופאים, מערכות פיקוח והשגחה, חדרי בטחון, כספות בעלי דרגת בטיחות גבוהה וכו'. עשרות סידורים שירתיעו את נסיונות מעשי השוד.

נראה לי שהצעת החוק הזאת תתרום לענין.

ש. גוברמן:
הממשלה בשבוע שעבר אישרה חוק לתיקון החוק של רישוי עסקים תשכ"ח. מה שהממשלה רוצה הוא להרחיב את סטרוט הרישוי לפי חוק רישוי עסקים, ע"י אבטחת מקום העסק והנמצאים בו מפני עבירות שוד ופריצה. המטרות והמגמות זהות להצעתו של ח"כ קורפו.

היו"ר י.ש. בן-מאיר:
האם הצעת החוק שלהם לא מצומצמת?

ש. גוברמן:
היא הרבה יותר רחבה. לפי החוק הקיים רשאי שר המשטרה להתקין תקנות כדי למנוע סכנה לשלום הציבור. הממשלה רוצה לתקן את החוק ולהרחיב את שיטתו את הסכנה של שוד והתפרצות.

היו"ר י.ש. בן-מאיר:
מאחר וועדת השרים לעניני חקיקה כבר אשרה חלק של החוק - הייתי רוצה לדעת מתי יבוא חוק זה לכנסת?

ש. גוברמן:
אני מסער שתוך חודש ימים.

היו"ר י.ש. בן-מאיר:
לסיכום - הייתי ממליץ שנחכה עוד זמן מה ולאחר שנקבל את החוק נדון גם על החוק הכולל וגם על חוק זה.

א. אנקוריון:
אני מברך את ח"כ קורפו על שהביא את הענין הזה. הרעיון כפי שהוסבר הוא רעיון נכון, אך החוק הזה מצומצם מדי. מדוע אתה מדבר רק על בנקים, מה עם חברות ביטוח, תחנות דלק ועוד?

עם זאת אנחנו שומעים שבממשלה כבר אישרו חלק מהחוק. אני מרחיק לכת ואומר לא חודש אלא חודשיים. ייאמר לממשלה שאם תוך חודשיים לא יובא החוק לקריאה ראשונה, אנחנו נמשיך לדון בחוק הזה. מצד שני אם יובא החוק - נראה מה לעשות.

היו"ר י.ש. בן-טאיר:
אני לא רוצה לתת שהות נוספת לממשלה. אני מתחייב לחכות עוד חודש ימים והממשלה חייבת עד אז להניח את החוק על שולחן הכנסת.

י. ארידור:
אינני רואה שום סיבה מדוע לא נמשיך בעבודה בנושא זה.

י.ה. קלינגהופר:
אני חושב שהצעת ח"כ קורפו ראויה בהחלט לדיון. היא הצעה יפה וטובה, ואינני מבין את השהייה הזאת.

גם ענין של חפיפה עם תכנית רומה של הממשלה לא משכנעת במאומה לגבי חלקם של הבנקים, כי הם לא מקבלים רשיון לפי רישוי עסקים.

ש. גוברמן:
כשיתקבל החוק אפשר לכלול גם את זה.

י.ה. קלינגהופר:
תאר לך את התסבוכת שתיווצר עקב הצורך לחייב את הבנקים ברישוי לפי החוק הזה, וגם לפי חוק מיוחד לפי פקודת הבנקאות. כלומר, לחייב את הבנקים בשני רשיונות, רק כדי שהח"כ קורפו לא יהיה לו סיכוי להעביר את החוק. אני מביע תמיהה על כך, שלא נותנים לח"כ קורפו, שעמל והכין הצעת חוק, להגיש אותה.

היו"ר י.ש. בן-טאיר:
הצעתנו היא פשוטה - אינני יודע מה כתוב בחוק הממשלה, אינני יודע עד כמה ניתן לשלב אותם, או שיהיה חוק אחר או שתהיה התוספת הזאת. כדי שנוכל לדון בחוק כהלכה הצעתי זאת.

ברור שיהיה דיון על הצעת החוק של ח"כ קורפו, אלא שיהיה לפנינו או גם החוק האחר ונדון על שניהם ביחד.

אני מודה לח"כ קורפו ואנו נזמין אותך שוב פעם.

ח. קורפו:
הכרונה איננה להשיג את ההישג שזו הצעת חוק פרטית. אני רק סבור שזה לא טוב להכניס את זה למיסת סדום, זה יאבד את האפקט שרצייתי להשיג בהצעת החוק.

היו"ר י.ש. בן-טאיר:
כל הדיונים האלה יבואו לפנינו, וכשיבואו שני החוקים תופיע לפנינו.

ב) חוק לתיקון פקודת החוק הפלילי (מס' 31)
תש"ל-1970

ש. פרידמן: ברשותכם רבותי, אפתח בדיון על חוק לתיקון פקודת החוק הפלילי (מס' 31).

יש פה סעיף אחד עם שלושה סעיפי משנה. בנוסף ישנה תמצית של הערות של חברי-כנסת במליאה בשעת הקריאה הראשונה.

ח"כ נחושטן מציע לנו בסעיף 152 לפקודת החוק הפלילי למחוק בסעיף קטן (1) את התנאי.

בדברי ההסבר כתוב: "הבועל שלא כחוק, או עושה מעשה סדום, במי שלא מלאו לו שש עשרה שנה, יאשם בפשע ויהיה צפוי לארבע עשרה שנות מאסר, בתנאי שאם נאשם אדם בבעילת אשה שלא כחוק עפ"י פיסקה (ג) של סעיף זה, תהא הגנה מספקת בפני אשמה זאת אם יוכח לבית המשפט שלפניו הובאה האשמה שהיתה לנאשם סיבה סבירה להאמין שהאשה היתה בת שש עשרה שנה או למעלה מזה"

הסביר בשעתו שר המשפטים שקיום התנאי הזה יצר סתירה לגבי הסעיף שבא אחר"כ ויצא שהמסמיר בעגירה מקילים בעונשו. כדי ליישר את ההידור הזה, הציעו למחוק את התנאי.

חברי-הכנסת נחושטן, אליעד וביבי הציעו למחוק סעיף 152(3) - הווי אומר שיש התנגדות טוטלית לכל ההצעה הזאת.

חברי-הכנסת אליעד מציע:

1. להאחיד את ההוראות ולהחילן לכל הגילים שמתחת לגיל 17.
2. למחוק פיסקה (3) (הבאה להוסיף בסעיף 152 את פיסקה (4)) - זה לא ברור לי.

חברי-הכנסת ביבי מציע להעלות את הגיל ולהעמידו על 17 גם בסעיף 152(1) (ג) וגם בסעיף 152(3) - אם תעלה את התיקרה ממילא תשאר 17 לגבי שניהם.

י. ארידור: למה לא צריך לעשות את התיקרה ל-16?

י. סרפ:

לפני כמה שנים היה תיקון והעלו את קו הגבול מ-16 ל-17. אני מניחה שההצעה באה בעקבות שינוי גיל הנישואין. כשם שמברו שגיל 17 הכשירות לנישואין מוטלת בספק כך יש להניח שההגנה של החברה על נערות למטה מגיל 17 לקיים יחסי מין צריכה לחול גם על מקרה של בעילה. אני לא רואה מקום לאבחנה בין זה לבין גיל נישואין.

י. ארידור:

זו שאלה של השקפה ואינני מבין מדוע אי אפשר להתאים את החוק למציאות. מדובר לא במגע בין אדם מבוגר ונערה צעירה אלא מדובר בדרך כלל בנערים בגיל 19 ונערות בגילאי 17-16. על המקרים יוצאי דופן אפשר לעשות הסתייגות בחקיקה.

מדוע צריך להפוך חייל בן 19 שיש לו חברה בת 16 לעברייין פלילי.

נכון החוק מכיר בגיל 17 לנישואין, הוא גם מכיר בכך גם כשהיא למטה מגיל 17, וכדי להתחתן פחות מגיל זה דרושה הרשאה של בית המשפט.

אני אינני רואה שום סיבה שלא נתאים את החוק למציאות בנושא זה, מכיון שאין הבדל גדול סכל הבחינות בין גיל 16 ל-17. אם מדברים על התבגרות מינית אז התבגרות מינית איננה מפתינה לגיל 17.

י. קרפ:

אני הייתי מבקשת לשקול - הצעת התיקון הזאת באה על יסוד ההנחה שהגיל שנקבע נקבע על דעת הכנסת, כדי למנוע סתירה שהיתה קיימת.

האם זה המקום לומר ששאלת הגיל בחוק צריכה תיקון?

ש. פרידמן:

אני מתייחס לדבר כך - קיים חוק ונסצאה בו סתירה. בא התיקון על-מנת למלא את החסר. הדרך המתאימה ביותר להתייחס לענין של תיקון החוק הקיים ולא להיכנס לשינויים רדיקליים מהותיים.

י.ה. קלינגהופר:

אולי גב' קרפ תוכל להסביר לי - האם יש פה איזה חסרה, או אם יש הגבלה?

י. קרפ:

אין פה חסרה, יש פה תיקון של ליקוי שנוצר כתוצאה מניסוח משפטי. הגילים לא משתנים. מדובר פה בשתי עבירות - אחת שמתייחסת לגיל 16 ואחת עד גיל 17. בצד כל עבירה היתה הגנה והסתבר שההגנה על עבירה חסרה היתה מקלה על הנאשם יותר מאשר על ההגנה בעבירה הקלה.

יוצא שאדם שקיים יחסים עם קטינה שהיתה בת 16 והוא האמין שהיא בת פחות מ-17 - יצא זכאי לפי הנוסח הקיים היום. ואילו אדם שקיים יחסים עם קטינה מעל לגיל 16, בהאמינו שהיא בגיל בין 16 ל-17 - לא יצא זכאי.

התיקון בא למחוק את שתי ההגנות שייצרו סתירה ולקבוע הגנה רגילה של טעות בעובדה.

י.ה. קלינגהופר:

ומה אם היא מתחת לגיל 16?

י. קרפ:

אם היא מתחת לגיל 16 והוא האמין שהיא מעל 17, יצא זכאי. אם היא מתחת לגיל 16 והוא האמין שהיא בגיל שבין 16 ל-17, יצא חייב.

לא היתה כוונה לזכות אדם שקיים יחסים עם קטינה מתחת לגיל 16, והוא חשב שהיא בין 16 ל-17.

יש צורך לתקן את הנוסח הקיים.

י. ארידור:

היה מקרה שגילו שבחור בן 19 התנשק עם נערה בת 15, הביאו אותו לבית המשפט על מעשה מגונה, בטענה שאי אפשר שהנערה הסכימה, כי ההסכמה שלה אינה תופסת. היות ונשיקה יכולה להיות מעשה מגונה, במידה ואין הסכמה, אז הביאו אותו לדין על מעשה מגונה. תודות לשכל הישר של השופט, הוא יצא זכאי.

י. קרפ:

עד כמה שידוע לי המשטרה מהססת אם להעמיד לדין במידה והגילים קרובים.

י.ה. קלינגהופר:

מהו העונש המכסימלי בשני המקרים?

י. קרפ:

עד גיל 16 - העונש המכסימלי הוא 14 שנה. בין 16 ל-17 הוא 5 שנים.

י.ה. קלינגהופר:

האם יש לך סטטיסטיקות על מקרים שהועמדו לדין?

י. סרפ:
מתוך מכלול של 502 נפגעים קטינים
הועמדו לדין 108 קטינים. זה כולל
אונס, בעילה ועבירות בלתי טבעיות, כולל מעשים מגונים ושדורל למעשה
זנות.

ש. פרידמן:
רבותי, לגבי הסעיף הזה שמענו גם את
שר המשפטים ואנו חייבים לסכם דעה.

הייתי רוצה להעלות שיקול אחד -
עם כל הטענות שאפשר להעלות בשם המציאות, לי נראה דבר אחד שלא ייתכן,
לא למען כבוד החוק ולא למען שמירה על החוק שניתן ידינו לכך שישאר
בחוק מצב של סתירה.

גם אם נרצה לנקוט עמדה לגבי כל הנושא
מתוך אספקטים אחרים, לא נוכל, זו לא שאלה עקרונית, זו תשובה שאנו
צריכים לתת על הנושא היינו, לא להשאיר בחוק את הסתירה.

אני מציע ללכת בדרך זו - קודם כל
נסלק את הסתירה, או את האבסורד, ולקבל את התיקון המוצע.

י.ה. סלינגהופר:
לא יאה לי כאיש אופוזיציה שהחוק
יתקבל ברוב של החברים באופוזיציה.
ההרכב הנוכחי פה הוא כזה ולכן אני מבקש שההחלטה תידחה.

אני עכשיו לא קובע מה תהיה עמדתי
אז, אך אני לא רוצה שלקולי יהיה ערך כה מכריע.

ש. פרידמן:
אני מקבל את הצעתך.

ג) חוק לתיקון פסודת החוק הפלילי (מס' 33)

ש. פרידמן:
לפנינו הצעת תיקון מס' 33 - אחת
הפרשיות הקשורות באיסוף.

נתגלו במציאות מקרים, שהמחוקק רוצה
למנוע אותם. כפי שנאמר כאן בדברי ההסבר, מדובר בהורים שמוסרים את
ילדיהם כדי להיפטר מחובותיהם כלפי הילדים ומוסרים אותם בתמורה.

באה ההצעה הזאת להטיל עונש על אדם
שנותן תמורה בעד הרשות להחזיק בקטין, או שמקבל תמורה בעד אותה הרשות.

בהצעת החוק שלנו בסעיף א' זו תוספת
של 186 א' אל הסעיף הקיים.

לגבי נושא זה התבטאו חברים בכנסת
לפי תמצית הדברים:

ח"כ נחושטן הציע:-

1. להחמיר בעונש ואף להטיל מאסר מינימום.
2. לקבוע שזוהי עבירה מצד האנשים שהמציאו את עקיפת החוק בדרך זו, שהעונש עליה יהיה חמור מאשר על ההורים.
3. היות וסעיף שני ניתן לפרוש כאילו הוא חל גם על מסירת ילד למוסד או לפנימיה, ודאי שלא לכך הכוונה.

ש. פרידמן:
אם אינני טועה זה נאמר בדברי ההסבר,
אולי לא כל כך במפורש, שהוראה זו
איננה פוגעת במסגרת הסדרים שנעשים בין הגורמים.

ח"כ ג. האוזנר מציע:-
1. בסעיף 186א' - במקום "להחזיק" (בילד) מציע להשתמש בניסוי "לגדלו".
2. בסעיף 186ב' - הוא מביע את החשש שזה יחול גם על מקרים של מסירת
ילד למוסד לעזרה סוציאלית וכד'.

ח"כ ר. ארזי מציע:-
לבחון הוראת סעיף 186ב' לגבי מקרים שמצננס הסוציאלית והכלכלי של ההורים
מחייב מסירת הילד לתקופה מסוימת למוסד או לקרוב משפחה. (הוא מציע
את אותה הערה שהציע ח"כ האוזנר).

ח"כ ט. ניבי מציע:-
1. להתחשב במקרים שבהם מועבר ילד מהורים אל קרוב משפחה מחמת קשיים
כלכליים הפוקדים את משפחתו (אותה הערה שהעירו קודמיו).
2. האם החוק בא לענות על מקרים קיימים, יש לענות על השאלה באיזו
מידה יהיה רטרואקטיבי. - אינני יודע מה הכוונה בדבריו.
3. יש להוסיף הוראה המחייבת את הורי הילד ואת אלה שמקבלים את הילד
לרשותם, להודיע על כך לרשות מרשויות המדינה (משרד הסעד), כדי
שהדבר יהיה נתון לפיקוח.

אני מציע שנשמע את גב' קרפ בנושא.

י. קרפ:
לגבי ההערות בעניין החשש שאי אפשר
יהיה למסור ילד למוסד, אני חושבת
שהחשש הזה אין לו מקום. אפילו מסירה למוסד של עזרה סוציאלית, אם
זה לא בא מתוך התפרקות של חובת ההורים אל הילדים, אלא זה אמצעי עזר
להורים, זה חל על פנימיות, כולל קרוב משפחה.

התעוררה השאלה האם הורה לא יכול
למסור את הילד לסבתא לשם גידולו - סברנו שאם זו מסירה מתוך התפרקות
חובת ההורים אל הילדים, אנחנו לא מעוניינים לעודד, אפילו אם מדובר
בקרוב משפחה.

י. ארידור:
אני חושב שהניסוח לגמרי לא רע.
שאלתי היא - מה יקרה אם הורים מתגרשים
ובהסכם הגירושין מגיעים בינם לבין עצמם להסדר. ואז תבוא האמא ותגיד
אני רוצה להחזיק בקטין, והאב אומר בסדר, אבל בגלל זה תקטיני את טכום
הכתובה ב-5,000 ל"י - האם תהיה זו עבירה פלילית או לא? כי לפי הנוסח
בסעיף 186א' זה עלול להתפרש כעבירה פלילית.

י. קרפ:
הנוסח מאד גמיש. השאלה היא כך:
אם זה חלק מההסדר שנקבע מההתחייבויות
של האב כלפי האשה בשאלה מי מחזיק את הילד - זה בסדר, אם זה לא כתוצאה
מעיסקה. אם זו עיסקה שזה לא לטובת הילד, שרוצים לסחור בו, אז זו עבירה.

ש. פרידמן:
בניח שנפסק לאב לקבל את הילד ואז קיים
את העיסקה עם האם, אז בעצם המשמעות של
הסעיף הראשון חלה גם עליו...

י. קרפ:
אם זה ברור לעין שלא הילד קבע בשאלה
מי יחזיק אותו אלא הסכומים, אני לא
רואה למה זו לא עבירה.

ש. פרידמן:
זה ישאר במסכותו של בית הדין לקבוע
אותה.

י. קרפ:
אשר לשאלת העונש - תאמנו את גובה העונש
לסעיפי העונשין בחוק הפלילי הדנים
בהזנחת ילד ובאי טיפוק צרכיו.

סעיף 184 בחוק דן בהפקרת ילד שהוא
למטה מגיל שנתיים וקובע עונש של מאסר 5 שנים. לגבי נטישת ילד שלא
מלאו לו 14 שנה, או שהורה לא מספק את צרכיו נקבע עונש מאסר 3 שנים.
ש. פרידמן:
כלומר, אי הדאגה לצרכים ונטישה - דינם
3 שנים מאסר.

י. קרפ:
לילד מעל 14 שנה - העונש הוא מאסר 6
חודשים. לגבי הזנחה של ילד מעל 14 שנה -
החוק לא מתייחס, זו לא עבירה פלילית.

ש. פרידמן:
כוונת המציע היא לא להחמיר בענין הזה כפי
שהציע ח"כ נחושטן, אלא להשאיר את זה
בגבול של 3 שנים.

י. קרפ:
לגבי הערתו השניה של ח"כ נחושטן -
ההצעה קובעת עבירה של תוון - וזה יכול
לענות על השאלה שלו.

י.ה. קלינגהופר:
אני מסכים לסעיף הראשון.
לגבי הסעיף השני - אני לא בטוח אם הנוסח
המוצע מוציא מגדר עבירה מסירה למוסד, או מסירה לגורם פרטי.

ש. פרידמן:
על אף שכתוב: "בכוונה לפרוק מעצמו
זכויותיו או חובותיו כלפי הקטין?"

י.ה. קלינגהופר:
אני חושב שיש צורך בניסוח אחר.

סה שגב' קרפ אמרה שאם הענין ברור שזה
לטובת הילד - זה יותר קולע למטרה. צריכים להעמיד את הענין במבחן של
טובת הילד.

היא הזכירה בהקשר קודם שגם אם הוא מוסר
את הילד למוסד, הוא לא פורק את כל זכויותיו וחובותיו - החובות המוטלות
על הורים ואפוטרופוסים מאד מקיפות וכלליות. צריך לדאוג לחינוכו, הכשרתו,
שמירת נכסיו וכו'. כמובן שהוא פורק חלק מהעול הזה, כשהוא מוסר ע"י
שלישי - זה דבר לא מובן - כשהוא מבצע מסירת קטין צריך להתכוון לכך שיהיה
לילד טוב יותר אצל ההוא, אך זה טומן בחובו שהוא בזה פורק חלק מחובותיו
וזוהי כבר עבירה.

במקרים כאלה שהדבר נעשה לטובת הילד
אע"פ שהורה התכוון לפרוק מעצמו, אבל עכשיו לילד טוב יותר וזה חשוב
יותר מאשר הכוונה - כן לפרוק או לא לפרוק.

ש. פרידמן:
כלומר, שלו היתה כאן תוספת: "בכוונה
לפרוק מעצמו...אך זה לטובת הקטין -
זה היה עונה על שאלתך?

י.ה. קלינגהופר:
אני רוצה שיעמידו אותו לדין והוא צריך
להתגונן ולומר: הנה זה לטובת הילד.
כשמגישים את כתב האישום התביעה צריכה להוכיח שזה לא לטובת הילד - את
זה אני לא מקבל - אם זה היה כך, ממילא התביעה לא תגיש.

אנחנו רוצים שהחוקים יהיו מנוסחים
מלכתחילה במעשים שלא רצוי שהאדם יואשם, שהחוק לא יאפשר להאשימו.
אני בענין זה נותן אסון רב בתביעה אך לא זו צריכה להיות כוונת המחוקק.

י. ארידור:

אני לא יכול להסכים עם דעתו של ח"כ קלינגהופר, אני מפרש אחרת את המילים "לפרוק מעצמו זכויות". הכוונה לא לגבי דרך הביצוע של זכויות וחובות. נניח שמסר את הילד למוסד, לא מתוך כוונה לפרוק חובות, אלא כדי לקיים את החובות האלה. אם אנחנו נכניס את הקריטריון של טובת הילד פרוש הדבר שאנחנו נכיר באפשרות של הורה שיכול לפרוק חובות ובלבד שזה יהיה לטובת הילד.

אני תומך בהצעתה הראשונה ולכל היותר הייתי מוסיף את המילה "לחלוטין".

ש. פרידמן:

האם זה לא מכניס אותנו למצב ביש אם נאמר לחלוטין. עומס ההוכחה להוכיח שהדבר נעשה מתוך כוונה לפרוק מעצמו לחלוטין - האם זה לא מכביד על כך?

י. ארידור:

את זה אפשר להוכיח - אם ההורה קיבל תשלום בשביל מסירה של ילד ואח"כ לא התעניין בילד במשך תקופה ארוכה. זו ראייה די טובה שהוא התכוון לפרוק מעצמו את זכויותיו לחלוטין.

ש. פרידמן:

הביטוי הזה "בכוונה לפרוק מעצמו" בא לתת לנו אינדיקציה שאופן המסירה והנסיבות שלה מראים שהדבר נעשה לא לטובת הילד אלא על-מנת להתפרק מחובותו - כך הבנתי את הביטוי "בכוונה". על הרעיון אנחנו לא מעניישים, אלא על כך שעשה מעשה כזה שכל הסבר אחר לא אפשרי אלא שהוא מתפרק מחובותיו.

י. קרפ:

כשהורה מוסר את הקטין למוסד זה עדיין לא שולל ממנו את הזכות לדאוג לילד, לראות אם הילד מקבל את כל צרכיו ואם טוב לו. הוא בסך הכל פורק מעצמו את עול הפרנסה שהוא לא מספק את מזונותיו, אך הוא עדיין נשאר ההורה לגבי הילד, שצריך לדאוג לילד וגם להתערב במקרה שאחזקה של הילד לא תקינה

י. ה. קלינגהופר:

אני מבין שאם מסירה לידי שלישי בכוונה תגרור אחריה איזה סיפול כושל בילד, פה ההורה אחראי לכך וגם צריך להיות אחראי לכך מבחינת דיני העונשין. אבל בשלב הזה שבכלל עוד לא נקבע אם נגרם איזה עוול לילד, למעשה, כבר מעניישים את ההורים.

י. קרפ:

העוול הוא במסירה - זה עניין של השקפה.

ש. פרידמן:

לרגל השעה המאוחרת הייתי רוצה לסכם -

סעיף 186א' - אושר

סעיף 186ב' - אנחנו נתקלים בבעייה איך לבטא את העבריינות שבמעשה. הביטוי שקיים לא מספק, הוא יוצר אי וודאות בנושא שאנו מדברים עליו.